

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Martina Bobáka a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

Z. K.

zast. advokátkou JUDr. Evou Ambrož Benešovou, LL.M., Ph.D.
sídlem Dřevná 382/2, Praha 2

proti
žalované

Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra
sídlem Jindřišská 34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2018, č. j. MV-135385-3/OSK-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Český telekomunikační úřad není osobou zúčastněnou na řízení.

Odůvodnění:

I. Správní řízení

1. Kárná komise I. stupně zřízená v Českém telekomunikačním úřadu (**správní orgán I. stupně**) uznala žalobce vinným ze spáchání zvlášť závažného kárného provinění státního zaměstnance dle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších

předpisů (zákon o státní službě), za což mu uložila kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného. Žalovaná k odvolání žalobce změnila výrok I tohoto prvostupňového rozhodnutí. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

2. Stěžejní pro posouzení tohoto sporu je, že žalovaná napadeným rozhodnutím uznala žalobce vinným, že jako státní zaměstnanec vykonávající službu v Českém telekomunikačním úřadu, sekci kontroly a ochrany spotřebitele, odboru pro západočeskou oblast, ve kterém byl jmenován na služební místo SM414 vedoucí oddělení kontroly – odborný rada a zároveň byl určen zástupcem ředitele odboru, v období nejméně od 15. 6. 2017 do 4. 4. 2018 na pracovišti odboru pro západočeskou oblast v Husově ulici č. 10 v Plzni,

- zneužíval svého postavení zástupce ředitele odboru tím, že v pracovní komunikaci s Ing. M. B., vedoucí oddělení rozhodování sporů a ochrany spotřebitele, v jednáních s ní během společných porad u ředitele odboru pro západočeskou oblast, Ing. P. F., a za jeho přítomnosti, jednal ponižujícím, arogantním způsobem, za použití adresných urážek, nářeků a výsměchu, zejména typu „ty ses zbláznila“, „ona je blbá“, „to se ani nedivím, když to tak zkurvíte“, „zbláznila ses, zbláznila ses úplně“, „ty jsi cvok“, „ty jsi šílenec“, „je na hlavu“, „co to tady blábolíš, do prdele taky“, vícekrát s dovětkem „vole“, přičemž tohoto jednání se dopouštěl opakovaně v rozporu se základními pravidly slušnosti,
- nekorektním a neetickým jednáním s Ing. M. B., vedoucí oddělení rozhodování sporů a ochrany spotřebitele, nevytvářel předpoklady pro pozitivní komunikaci a rozvoj vzájemných zpětných vazeb, nepřispíval k vytváření kooperativního, kolegiálního prostředí zejména tím, že během společných porad, na kterých se řešily všechny případy agendy ochrany spotřebitele, kterých se účastnila Ing. M. B. a Ing. P. F., neprojevil žádnou snahu zabránit nevhodnému jednání Ing. P. F., které spočívalo mimo jiné v křiku a hanlivých urážkách vůči Ing. M. B., nepokusil se urovnat konflikty a uklidnit často extrémně napjatou atmosféru, svým jednáním utvrzoval a podporoval ředitele odboru a naopak tím situaci ještě zhoršoval,

tedy zaviněně úmyslně porušil služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť řádně neplnil a porušil povinnosti dle § 77 odst. 1 písm. n) a t) a § 78 písm. b) zákona o státní službě, a dále čl. 2 odst. 2, čl. 5 odst. 2 a 3, čl. 6 odst. 1 a 2, čl. 11 odst. 2 a obecně čl. 13 Etického kodexu zaměstnanců Českého telekomunikačního úřadu, čímž spáchal zvlášť závažné kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě. Žalovaná potvrdila výrok III prvostupňového rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně za zvlášť závažné kárné provinění vymezené ve výroku I podle § 89 odst. 1 a 2 písm. c) zákona o státní službě uložil žalobci kárné opatření odvolání ze služebního místa vedoucího oddělení kontroly, odboru pro západočeskou oblast v Českém telekomunikačním úřadu.

II. Žaloba a vyjádření žalované

3. Žalobce podal proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalované žalobu. V ní vznesl celkem osm žalobních bodů:

- i. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Skutkový stav nemá oporu ve spise. Správní orgán vyšel pouze z části provedených výpovědí a dále ze zvukových nahrávek pořízených bez vědomí nahrávaných osob. Správní orgán svědecká tvrzení nijak neověřoval, bez dalšího je vzal za prokázané a navíc je též nesprávně vyložil, neboť použil pouze ty důkazy, které svědčily závěru o vině žalobce. Správní orgán tím porušil povinnost brát v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, např. okolnosti, jež vyvrací fakta nebo do věci vnáší pochybnosti.
- ii. Při provádění svědeckých výpovědí správní orgán pokládal svědkům návodné otázky.
- iii. Z § 9 odst. 7 zákona o státní službě nevyplývá, že zástupce zastupuje představeného bez ohledu na to, zda je ve službě přítomen či nikoli. Žalovaná přijala opačný závěr, který však neobjasnila. Žalobce v době přítomnosti ředitele nevystupoval jako jeho zástupce, nýbrž v pozici vedoucího oddělení kontroly. Z tohoto důvodu nemůže být postavení žalobce nepřiznivě promítnuto do uloženého trestu.
- iv. Skutek, kterého se žalobce měl dopustit, nebyl v kárném řízení dostatečně vymezen. Žalobce sice mohl navrhopvat důkazy, avšak nevěděl, co měl prokázat, resp. proti čemu se měl bránit. Nemohl se řádně bránit. I proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Této námitce přisvědčila i žalovaná, který v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně ve vymezení skutku pochybil.
- v. Z hodnocení správního orgánu vyplývá, že žalobce na oddělení kontroly vytváří dobrou atmosféru, zatímco na oddělení rozhodování sporů a ochrany spotřebitele nikoli. Správní orgány se tímto rozporem ve vnímání atmosféry na stejném pracovišti vůbec nezabývaly. Není jasné, proč upřednostnily výpovědi zaměstnanců, kteří popisují prostředí jako napjaté, plné strachu a nejistoty. Na základě provedeného dokazování nebylo možné dospět k závěru, že atmosféra na oddělení rozhodování sporů a ochrany spotřebitele je napjatá a plná strachu. Zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise.
- vi. Správní orgány neposuzovaly okolnosti, za nichž byly zvukové nahrávky pořízeny, a nevzaly v potaz skutečnost, že Ing. B. měla k prokázání svých tvrzení k dispozici jiné možnosti. Ing. B. a JUDr. M. Ž. pořídily celkem 73 zvukových nahrávek, správnímu orgánu předaly pouze 20, přičemž jen na 10 z nich bylo správním orgánem shledáno závadné jednání žalobce. Je s podivem, že Ing. B. potřebovala nahrát 73 konzultací. O nahrávání věděla pouze Ing. B., proto mohla volit slova a účelově svého nadřízeného provokovat, dokonce sama sebe mohla záměrně stylizovat do osoby poškozené. To je patrné z toho, že Ing. B. nectila dříve dohodnuté postupy v oblasti ochrany spotřebitele, úmyslně a opakovaně navrhovala svůj původní nesprávný postup řešení, který byl v rozporu jak s právní úpravou, tak s praxí úřadu. Správní orgány proto neměly důkaz zvukovými nahrávkami připustit.
- vii. Žalovaná se řádně nevypořádala s odvolací námitkou týkající se konce nahrávky ze dne 15. 6. 2018, kdy po odchodu z ředitelny JUDr. Ž. nevypnula nahrávání. Z nahraného rozhovoru je zřejmé, že průběh porady byl plánován s cílem provokace na poradě přítomnými referenty.
- viii. Při ukládání kárného opatření žalovaná nedovoleným způsobem překročila meze správního uvážení, protože výše trestu neodpovídá metodice ke kárnému řízení, je nepřiměřená a nepředvídatelná. Sama žalovaná na s. 12 napadeného rozhodnutí tvrdila, že napjatou atmosféru vytvářel spíše Ing. P. F., zatímco žalobce k tomu přispíval svou

nečinností. Tato nepoměrnost v míře zavinění se při určení druhu kárného opatření neodrazila. K následku nedošlo, naopak došlo ke zlepšení výstupů odboru. Příčinou jednání žalobce byla nekompetentnost Ing. B. a nutnost zabránit neodborným výstupům odboru. Správní orgány však příčinu nezkoumaly. Nahrávky byly pořízeny bez vědomí žalobce, žalobce proto nemohl jednat v úmyslu, ale nanejvýš nedbalostně. Žalobce dlouhodobě dosahuje vynikajících hodnocení, doposud neobdržel žádnou písemnou výtku ani nebyl nijak kázeňsky potrestán. Žalobce je u úřadu zaměstnán od jeho vzniku v roce 2005, v jeho případě správní orgány neprokázaly dlouhodobost porušování služební kázně. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, že měl svým jednáním způsobit zvlášť závažný následek. Snažil se jen napravit protiprávní a nevhodné výstupy Ing. B.

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 5. 2019 uvedla, že zastupování dle § 9 odst. 7 zákona o státní službě je tzv. stálým zastupováním, na rozdíl od dočasného zastupování dle § 66 téhož zákona. Toto zastoupení nevzniká až okamžikem nepřítomnosti představeného, ale již samotným určením k zastupování.
5. Dále žalovaná poukázala na to, že správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení kárného řízení ze dne 27. 4. 2018 skutek vymezil dostatečně. Kárné provinění žalobce bylo zpočátku projednáváno jako jednání, kterého se měl dopustit vůči blíže neuvedeným podřízeným zaměstnancům, a teprve v průběhu kárného řízení správní orgány zjistily, že se vytýkaného jednání dopouštěl vůči Ing. B. Vymezení skutku provedené při zahájení kárného řízení lze v jeho průběhu dílčím způsobem změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních.
6. Žalovaná dále upozornila, že ačkoli správní orgán I. stupně zjišťoval vztahy mezi státními zaměstnanci v rámci obou oddělení odboru pro západočeskou oblast, nakonec žalobce uznal vinným pouze za chování vůči jediné zaměstnankyni. Konfliktní vztah s jinými zaměstnanci žalobci neprokázal. Kladné hodnocení pracovního prostředí a osoby žalobce provedené zaměstnanci oddělení kontroly není způsobilé vyvrátit závěry ohledně nevhodného chování žalobce vůči Ing. B.
7. K přípustnosti důkazu zvukovými nahrávkami žalovaná odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ing. B. byla ve vztahu k žalobci a Ing. F. v pozici podřízenosti, a pokud by svou obranu stavěla výhradně na vlastní výpovědi, dostala by se do důkazní nouze, protože nadřízené osoby vystupují ve svých výpovědích jednotně. Správní orgány připustily důkaz záznamy, neboť byly pořízeny za účelem ochrany slabší strany subordinačního právního vztahu.
8. Uložené kárné opatření není nepřiměřené. Žalobce se choval vůči Ing. B. nevhodně po dobu téměř jednoho roku, za své hrubé jednání se neomluvil a ani neprojevil lítost. Žalobce se od počátku kárného řízení snažil své jednání bagatelizovat tvrzením, že Ing. B. je nedostatečně znalá, což však jednání žalobce neospravedlňuje. Za tohoto skutkového stavu nebylo možné předpokládat, že by se žalobce – při uložení mírnějšího opatření – podobného jednání do budoucna vyvaroval.

III. Předcházející řízení před soudem

9. Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 20. 10. 2020, č. j. 14 Ad 3/2019-38 (**první rozsudek**). Žádnou z výše uvedených žalobních námitek nepovažoval za důvodnou.

10. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (NSS) tento první rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 8. 12. 2022, č. j. 9 Ads 254/2020-31). Za důvodné nepovažoval tři okruhy kasačních námitek, konkrétně výtky proti závěrům městského soudu ohledně povahy postavení žalobce jako zástupce představeného (koresponduje s žalobním bodem ad iii shora), dále proti závěrům ohledně konkretizace skutku (koresponduje s žalobním bodem ad iv shora) a co do hodnocení důkazů (koresponduje mj. s žalobním bodem ad v shora). Avšak NSS dospěl k odlišným závěrům ohledně dvou dalších závěrů městského soudu, který dle něj pochybil při
- hodnocení přípustnosti tajných nahrávek jako důkazů, které usvědčovaly žalobce ze spáchání kárného provinění a
 - vypořádání okruhu námitek stran nepřiměřenosti kárného opatření, konkrétně neprovedení výkladu neurčitěho právního pojmu „zvláště závažné kárné provinění“.

IV. Řízení po kasačním rozsudku NSS ve věci 9 Ads 254/2020

11. V návaznosti na rozsudek 9 Ads 254/2020 soud vyzval jak žalobce, tak žalovaného, aby se vyjádřili ke skutkovému a právnímu stavu po rozhodnutí NSS v této věci, a také aby potvrdili nebo vyvrátili, zda obsah porad byl zaznamenán i jinak než prostřednictvím tajných nahrávek.
12. Pokud byly z porad pořizovány zápisy nebo jiné záznamy, které mají žalobce či žalovaný k dispozici, soud je v souladu s § 129 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (o. s. ř.), vyzval, aby tyto podklady předložili, jelikož nejsou součástí správního spisu, avšak v intencích závěrů NSS mohou založit nepřipustnost dokazování tajnými nahrávkami sporných porad.
13. Žalobce na tuto výzvu reagoval vyjádřením ze dne 26. 1. 2023. V něm uvedl, že „veškeré porady se konaly většinou v počtu tří osob, tj. pana ředitele Ing. F., vedoucí oddělení rozhodování sporů Ing. B. a vedoucího oddělení kontroly, tj. žalobce. Zápisy z porad vyhotovoval převážně žalobce a tyto zápisy následně [...] s datem jeho porízení ukládal do všem přístupné složky „k připomínkám“. Na tomto místě mohl každý do zápisu zasáhnout, zapsat své vyjádření k věcnému obsahu, připomínky k samotné poradě nevyjímaje. Po zaznamenání případných připomínek se zápis přemístil do složky „final“. Připomínky se následně projednávaly na následující poradě, z čehož vyplývá, že pokud by Ing. B. vepsala připomínku jakéhokoli rázu nebo by připomínka byla smazána, mohla na to na následující poradě upozornit a opět by se o tom provedl zápis. Zápisy byly po celou dobu, a stále by měly být, uloženy na sdíleném disku, ke kterému měl přístupová práva ředitel Ing. F., asistentka ředitele, Ing. B. a žalobce. Žalobce je samozřejmě připraven při jednání technický postup uložení poznámek a jejich revizí dále soudu popsat. Žalobce je též názoru, že pokud by došlo k nějaké manipulaci se zápisy z porad, Ing. B. by tuto námitku jistě uplatnila již z počátku kárného řízení, což ovšem neudělala a lze usuzovat, že k obsahu zápisů neměla žádnou výtku“. Ohledně výkladu pojmu zvláště závažné kárné provinění žalobce odkázal na žalobu a dále doplnil další tvrzení a argumentaci, s níž se soud bude zabývat v části VI.B. níže. Žalobce také 1. 2. 2023 předložil disk CD se zápisy z porad z roku 2018.
14. Podáním ze dne 31. 1. 2023 rovněž žalovaná předložila elektronické kopie zápisů z porad za měsíce leden až duben 2018. Doplnila, že ze zápisů vyplývá, že je vytvářel „žalobce, což koresponduje s výpovědí Ing. M. B. Kárná komise I. stupně k uvedenému doplnila, že není

schopna posoudit, zda tyto soubory odpovídají zápisům z porad, či zda jsou zápisy v konečné a schválené podobě. Mnohdy není ani zřejmé, kdo se porady účastnil. Kárná komise II. stupně je toho názoru, že jelikož jediné záznamy pořizované z porad vytvářel sám žalobce, neměla Ing. M. B. jinou možnost jak prokázat, jakým způsobem porady probíhaly, než pořídit zvukové nahrávky. Je pochopitelné, že zápisy, které vytvářel sám žalobce, nemohou obsahovat informace, které byly předmětem kárného řízení“.

V. Jednání

15. Při jednání konaném dne 13. 3. 2023 zástupkyně žalobce uvedla, že reflektuje závěry NSS v této věci. Poukázala na to, že Ing. B. mohla do zápisů z porad zasahovat a vyjádřit tak svou nespokojenost s průběhem porad.
16. Zástupkyně žalovaného si je také vědoma zúžení předmětu soudního řízení. Uvádí, že zápisy z porad nemohou sloužit k prokázání kárného provinění žalobce, jelikož neobsahují záznam o chování účastníků porad a jejich emocionální projevy. Poukázala na to, že většina těchto porad se konala za přítomnosti tří osob, jednak žalobce a ředitele odboru Ing. F., kteří byli kárně obviněni pro neslušné chování k Ing. B., jednak Ing. B. I pokud by Ing. B. chtěla do zápisů posléze doplňovat údaje o nevhodném chování těchto dvou osob, žalobce i Ing. F. by pravděpodobně následně upravili tyto zápisy tak, aby je tyto zápisy nemohly zdiskreditovat či poškodit. Tím by se žalovaná opět dostala do roviny dokazování protichůdnými tvrzeními.
17. V souladu s pokynem NSS soud provedl důkaz zápisy z porad konaných od ledna 2018 až do 3. 4. 2018, které soudu shodně předložil jak žalobce, tak žalovaný. Doba, v níž byly zápisy pořízeny, zahrnuje jednak období, v němž byl žalobce uznán kárným proviněním, jednak období po 4. 4. 2018. Druhá skupina zápisů není pro tuto věc rozhodující. Soud ověřil, že předložené zápisy z porad jsou identické, vždy se jedná o dvě verze téhož zápisu – první verze před připomínkami a druhá s připomínkami formou komentářů a revizí v Microsoft Word, pokud nějaké připomínky byly vzneseny. Soud vzal v potaz, že obsah zápisů z porad ze dne 8. 1., 10. 1., 11. 1., 15. 1., 17. 1., 19. 1., 22. 1., 24. 1., 25. 1., 29. 1., 5. 2., 8. 2., 9. 2., 19. 2., 20. 2., 23. 2., 26. 2., 5. 3., 6. 3., 8. 3., 12. 3., 13. 3., 15. 3., 16. 3., 21. 3., 27. 3. a 3. 4., vše v roce 2018, je účastníkům řízení znám. Zápisy zaznamenávají obsah porad, a to postupů, které spadají do působnosti Českého telekomunikačního úřadu. Účastníci sporu souhlasili, že ze zápisů není patrná komunikace mezi žalobcem a Ing. B., na níž je založeno kárné provinění žalobce. Shodně nepožadovali čtení těchto zápisů. Soud nepovažoval za potřebné, aby se zabýval technickými otázkami možnosti úprav sporných zápisů z porad na sdíleném disku. Ing. B. opravy v zápisech prováděla, do zápisů ovšem nad rámec věcného obsahu porad nekládala poznámky o skutečnostech rozhodujících pro nynější řízení.

VI. Opětovné právní hodnocení věci městským soudem

18. Městský soud tedy znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 75 odst. 2 věta první a § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.

20. V této věci je městský soud vázán závěry rozsudku NSS ve věci 9 Ads 254/2020. Také ho vážou závěry jeho prvního rozsudku v této věci ze dne 20. 10. 2020, a to jak ty, které NSS potvrdil rozsudkem 9 Ads 254/2020, tak ty, které žalobce v řízení o kasační stížnosti nezpochybnil, resp., jejichž řešení není v rozporu s posouzením dvou okruhů námitek, které musí městský soud dle závazného názoru NSS opět vyhodnotit.
21. Městský soud v tomto druhém rozsudku musí vyřešit dvě otázky. Jednak otázku, zda správní orgány mohly dokazovat tajnými nahrávkami, i pokud zde byly zápisy z porad, z nichž tyto nahrávky pocházejí (část VI.A. níže), jednak vyložit pojem „zvlášť závažné kárné provinění“ dle § 89 odst. 3 zákona o státní službě a pak vyhodnotit, zda správní orgány uložily žalobci přiměřenou sankci (část VI.B.). Ve zbytku soud odkazuje účastníky řízení na závěry prvního rozsudku v této věci (část VI.C.).
22. Hned v úvodu soud konstatuje, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je lichá. Jeho odůvodnění je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry [viz nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68; srov. také rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, bod 41, a další].

VI.A. Zápisy z porad a přípustnost dokazování tajnými nahrávkami

23. Žalobce tvrdil, že správní orgány nemohly jako důkaz použít tajné nahrávky, na jejichž základě ho usvědčily. Má za to, že Ing. B. mohla svá tvrzení o závadném jednání žalobce prokázat i jinak. Nahrávky prý nepořizovala za účelem ochrany, ale za účelem diskreditace žalobce a ředitele Ing. F.
24. Městský soud v prvním rozsudku v této věci použití tajných nahrávek neshledal nezákonným. V testu proporcionality porovnával zájem na připuštění tajných nahrávek jako důkazu za účelem ochrany státních zaměstnanců před protiprávními činy představených, na straně jedné, a na straně druhé, ochranu osobnosti žalobce, jehož projev nahrávky zachytily. Soud v druhém kroku testu proporcionality dospěl k závěru, že zásah do práva na ochranu osobnosti žalobce byl potřebný, jelikož průběh „*porad nebyl z úřední činnosti nahráván a nebyl o něm pořizován zápis. Neexistoval ani jiný přímý důkaz, na jehož základě by se správní orgán dozvěděl, jakým způsobem porady probíhaly*“ (bod 84 prvního rozsudku).
25. NSS tento závěr v rozsudku 9 Ads 254/2020 korigoval. Přihlédl k tvrzení žalobce, že o průběhu porad pořizoval zápisy, což nevyloučila ani žalovaná (bod 21 rozsudku NSS). Jelikož tyto zápisy nebyly součástí správního spisu, NSS uložil městskému soudu, ať jejich existenci ověří, a zejména zjistí, zda tyto tvrzené zápisy mohly sloužit k prokázání průběhu porad.
26. Městský soud vyžádal zápisy z porad od obou stran sporu. Tyto zápisy shodně předložil jak žalobce, tak žalovaná. Verze těchto zápisů jsou identické, a to včetně úprav a doplnění provedených v režimu sledování změn v programu Microsoft Word.
27. Po provedení a zhodnocení zápisů z porad jakožto důkazů, městský soud setrval na svém původním závěru o přípustnosti dokazování prostřednictvím tajných nahrávek. Tento závěr opět učinil s přihlédnutím k závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14, které použil již v prvním rozsudku v této věci, bod 80. V testu

proporcionality zásahu do práva na ochranu osobnosti posuzoval vhodnost, potřebnost a přiměřenost v užším smyslu.

28. Soud má nadále za to, že zásah do ochrany osobnosti je *vhodný*, pokud je způsobilý dosáhnout legitimního cíle, kterým je v tomto případě ochrana veřejného zájmu na potrestání pachatele protiprávní činnosti (žalobce a také druhého kárně stíhaného – ředitele odboru Ing. F.). Lze tak dostat ochrany zaměstnanců před nevhodným chováním představeného (žalobce). Tajné zvukové nahrávky porad nesporně rozšířily podklady pro vydání rozhodnutí v kárném řízení. Bez tohoto důkazu by správní orgán byl nucen při odstraňování rozporů ve svědeckých výpovědích účastníků porad vycházet z nepřímých důkazů v podobě výslechů osob, které se těchto porad neúčastnily. Připuštění zvukových nahrávek správnímu orgánu umožnilo unést jeho důkazní břemeno dle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Zásah do soukromí žalobce byl vhodný.
29. Zásah je *potřebný*, nelze-li ochrany základního práva nebo veřejného zájmu docílit jiným, mírnějším způsobem. Průběh porad nebyl pro úřední účely nahráván. Zápisy, které předložily strany sporu, sice v jisté míře zachytily věcný obsah porad, avšak nejsou z nich patrné žádné konkrétní známky nevhodného chování žalobce či Ing. F. Předložené zápisy jsou velmi stručné. Leckdy z nich není zřejmé, kdo se porady v konkrétní den účastnil. Žalovaná ani soud nedokázaly zjistit, kdo přesně u každé porady byl přítomen, ze zápisů to šlo jen odhadnout. Nelze z nich zjistit, zda popisují všechny body porady včetně všech výstupů přítomných osob. Co do obsahu jsou v zápisech uvedena spíše jen jména, resp. názvy případů, které se na poradě probíraly, někdy včetně informací o postupu v dané věci, resp. pokynech k dalším krokům v konkrétní kauze. Atmosféru na jednání nepopisují.

Soud nezjistil, že by zápisy z porad obsahovaly informace o konkrétních výrocích žalobce, tedy o jednání, za které správní orgány uložily žalobci kárné opatření. Z předložených souborů je patrné, že některé soubory obsahují nanejvýš informace o tom, že Ing. B. (v zápisech nesystematicky označována také jako „VO“, „VOS“, „VO RS“ či „VO RSaOS“) něco o konkrétním bodu programu nevěděla, resp. neměla informace stran případu v její gesci. Právě v takové situaci se pak Ing. B. zápisu z porady bránila v komentáři či navržené změně, tzn., usilovala o následnou věcnou úpravu zápisu z porady. Soud tedy nezpochybňuje tvrzení žalobce, že Ing. B. mohla provádět v zápisech z porad úpravy. Zápisy z porad jsou však i v tomto směru věcné, nelze v nich spatřovat indicie nevhodného chování žalobce či ředitele Ing. F.

Soud přitom souhlasí s žalovanou, že zápisy, které vytvářel sám žalobce, zjevně neobsahují informace o jeho závadném jednání během těchto porad. Ing. B., k níž se žalobce a Ing. F. nechovali během porad vhodným způsobem, pak zjevně – z povahy jejího „slabšího“ postavení – nebyla ve vhodné a dostatečně silné pozici k tomu, aby upravovala a doplňovala zápisy z porad jinak než z jejich věcné stránky. To, že Ing. B. nevkládala do zápisů z porad úpravy, které by zachycovaly jinou než věcnou komunikaci během porady či osobnostní útoky, nelze označit jako důvod k nepřipuštění tajných nahrávek. Předložené zápisy z porad nejsou z hlediska jejich obsahu způsobilé prokázat závadné jednání žalobce, avšak nemohou takové jednání ani vyvrátit. Z těchto zápisů jako důkazů nelze dovodit nic o skutku, za který správní orgány žalobci uložily kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného.

Navíc soud zjistil, že zápisy z porad žalobce nevyhotovoval koncepčně i z hlediska jejich kvantity. Soud seznal, že ve správním spisu jsou založeny tajné nahrávky z porad ve dnech, kdy žalobce žádné zápisy z těchto porad nevyhotovil, resp. soudu žádné zápisy z těchto dní nepředložil. Jedná se např. o nahrávky č. 27 ze dne 2. 1. 2018, č. 22 ze dne 21. 1. 2018 či č. 5 ze dne 4. 4. 2018, jak jsou nahrávky specifikovány na s. 17 rozhodnutí žalované. I proto tyto zápisy nemohou vyloučit důkaz všemi tajnými nahrávkami, které byly žalované předloženy.

Proto stran kritéria potřebnosti dokazování tajnými nahrávkami soud opakuje, že – přes předložené zápisy z porad – stále neexistuje jiný přímý důkaz než tajné nahrávky, na jehož základě by bylo možné zjistit, jak skutečně porady probíhaly a co se během těchto porad dělo. Výpovědi účastníků porad by samy o sobě představovaly navzájem se vyvažující protichůdná tvrzení. Výpovědi ostatních svědků by byly pouze nepřímými důkazy, které by jen stěží vytvořily dostatečně uzavřený řetězec skutečností. Legitimního cíle kárného řízení tedy nešlo dosáhnout jinak než připuštěním zvukových nahrávek jako důkazů.

30. Zbývá – po vzoru prvního rozsudku v této věci – dodat, že důkaz tajnými nahrávkami byl *přiměřeným zásahem* do ochrany osobnosti žalobce, jelikož pozitivní efekt tohoto zásahu z hlediska ochrany veřejného zájmu převažuje nad negativy ve sféře žalobce. Při vážení protichůdných zájmů soud hodnotil následující okolnosti. Správní orgány užily zvukové nahrávky pouze jako důkaz v kárném řízení. Nezprístupnily je široké veřejnosti. Nahrávané pracovní porady se týkaly zejména údajného neplnění služebních povinností Ing. B. a neuspokojivého stavu jí svěřeného oddělení rozhodování sporů a ochrany spotřebitele. Z nahrávek nejsou patrné údaje osobní povahy. Šlo o nahrávky z porad, na kterých bylo nepravděpodobně přítomno i více osob (referentů). V důsledku toho byla povaha hlasových záznamů jako projevů osobní povahy podstatně snížena (obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004). Soud hodnotí sledovaný veřejný zájem na příznivém pracovním prostředí a na zachování pravidel slušnosti vůči podřízeným jako vysoký. Ponižování podřízených je vážným zásahem do jejich důstojnosti. Jak uvedeno výše, nahrávky jsou z povahy věci klíčovým důkazem. K naplnění veřejného zájmu tedy přispěly velkým dílem. Naproti tomu stojí právo žalobce na ochranu osobnosti, kterým žalobce kryje své nevhodné chování. S ohledem na závažnost skutkových okolností tohoto případu nelze vyhovět univerzálnímu argumentu ochranou žalobcovy osobnosti. Za těchto okolností byl zásah přiměřený.
31. Použití zvukových nahrávek v kárném řízení splnilo všechny podmínky testu proporcionality, a tedy správní orgány je mohly použít. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že k usvědčení žalobce správní orgány nepoužily všechny předložené tajné nahrávky. Na zlý úmysl Ing. B. nelze usuzovat z toho, že pořídila více nahrávek. Dopředu nemohla vědět, zdali k protiprávnímu jednání žalobce dojde právě na poradě, kterou nahrávala. Tvrzení o údajném úmyslu Ing. B. poškodit žalobce nevyplývá z toho, že zvukové nahrávky byly pořízeny tajně. Námitka, že Ing. B. mohla volit slova a stylizovat se do pozice oběti, neboť věděla, že průběh porady nahrává, není ničím podložena. Soud pro úplnost dodává, že i pokud by tomu tak bylo, takové jednání by neomlouvalo naprosto nepřiměřené reakce žalobce (jakožto představeného), které jsou patrné právě z pořízených nahrávek. Zbývá dodat, že obdobnou úvahu ohledně přiměřenosti provedl žalovaný na s. 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se též věnoval tvrzení Ing. B. ohledně původu zvukových nahrávek a jeho vlivu na jejich přípustnost. Z tohoto důvodu neobstojí názor, že se žalovaný původem nahrávek nezabýval.

32. Městský soud tedy opětovně považuje komplex žalobních námitek ohledně přípustnosti dokazování tajnými nahrávkami za lichý.

VI.B. Zvlášť závažné kárné provinění

33. Druhá otázka se týká pochybení správních orgánů při ukládání kárného opatření. Dle žalobce nedovoleným způsobem překročily meze správního uvážení, protože výše trestu neodpovídá metodice ke kárnému řízení, je nepřiměřená a nepředvídatelná.
34. V prvním rozsudku v této věci městský soud okruhu námitek podřazeným pod tento žalobní bod nevyhověl (body 92 až 104 prvního rozsudku). Avšak NSS v rozsudku 9 Ads 254/2020 dospěl k závěru, že městský soud v této souvislosti opomněl vyložit neurčitý právní pojem *zvlášť závažné kárné provinění* ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o státní službě. Tímto právním názorem je městský soud vázán.
35. Podle § 89 odst. 3 zákona o státní službě se při určení druhu kárného opatření
- přihlédne k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření. Kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru lze uložit jen za zvlášť závažné kárné provinění, zejména pokud státní zaměstnanec porušoval služební kázeň dlouhodobě, svým jednáním způsobil zvlášť závažný následek nebo jednal ze zavrženíhodných pohnutek.
- (zvýraznění doplněno)
36. V této souvislosti nelze pominout usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 15, v němž je uvedeno, že
- „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv“.
37. Zákonodárce nevnesl do zákona o státní službě definici zvlášť závažného kárného provinění. Pouze demonstrativně uvedl případy, u nichž lze o zvlášť závažném kárném provinění uvažovat, a to dlouhodobost, zvlášť závažný následek nebo jednání ze zavrženíhodných pohnutek. Skutek lze podřadit pod neurčitý právní pojem zvlášť závažného kárného provinění také tehdy, jsou-li dané jiné zvlášť závažné důvody, než ty, které označil zákonodárce (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 10 Ad 18/2019-39, body 35 a 36).
38. Žalovaná na s. 13 a 14 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce byl
- „po dobu téměř jednoho roku při verbální komunikaci s Ing. M. B. hrubý, nezdvořilý, urážel ji, přičemž neváhal použít ani vulgární slova, kterými ji ponižoval, toto jednání z hlediska dlouhodobosti dosahuje takové intenzity, že ho lze označit za zvlášť závažné kárné provinění ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o státní službě. Problémové chování účastníka řízení v kombinaci s problémovým jednáním Ing. P. F. se odráží v odboru jako celku. Tudíž vedle přímých škod spojených s výkonovými nedostatky Ing. M. B. může negativně ovlivňovat i pracovní morálku ostatních zaměstnanců a jejich výkon služby, nebo narušovat pověst útvaru jako celku“.
39. Tento závěr žalované, jakkoli je stručný, slouží jako výstižný úvod k výkladu obsahu a rozsahu zvlášť závažného kárného provinění ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o státní službě. Žalovaná za ono rozhodné kritérium zvláštní závažnosti považovala dlouhodobost.

40. S tím městský soud v obecné rovině souhlasí. K tomu je ovšem třeba dodat, že kritérium dlouhodobosti je třeba vždy posuzovat individuálně, jednak s ohledem na délku služebního poměru kárně stíhaného, jednak vzhledem k tomu, jak dlouho tento zaměstnanec porušoval konkrétní služební povinnost¹. Předně je třeba uvést, že žalobce působí v pozici státního zaměstnance dlouhou dobu, dosud nebyl shledán vinným kárného provinění. To však nic nemění na tom, že služební kázeň porušoval téměř 10 měsíců. Porušování služební kázně v průběhu téměř jednoho roku nemusí nutně v některých případech založit kvalifikovanou skutkovou podstatu zvláště závažného kárného provinění. V této souvislosti ovšem nelze nezmínit, že i série drobných pochybení v delším časovém horizontu může mít závažný dopad na běžný chod úřadu, v němž žalobce působil. Ostatně je třeba vzpomenout na nález ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 2427/11, v němž Ústavní soud vyjádřil tuto myšlenku v okřídleném rčení „stokrát nic umořilo osla“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2012, č. j. 1 As 51/2012-242, *Rampula*, č. 2703/2012 Sb. NSS, bod 68).
41. V tomto případě ovšem nejde o žádné bagatelní vybočení z mezí služební kázně, ale o velmi závažný skutek spočívající v dlouhodobém, téměř rok trvajícím, nevhodném chování na pracovišti.
42. Jak správně uvedla žalovaná, žalobce měl dbát pravidel slušnosti [§ 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě]. Tím, že tak nečinil, porušil hned několik závazných pravidel daných Etickým kodexem zaměstnanců Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 3. 2017, čj. ČTÚ-970/2017-601 (**etický kodex**)². Žalovaná neopomněla dotčená ustanovení citovat v jejím rozhodnutí. Městský soud v této souvislosti nemohl pominout tento služební předpis, který byl dle § 11 a § 77 odst. 1 písm. t) zákona o státní službě pro žalobce závazný (srov. čl. 1 etického kodexu). Ustanovení etického kodexu přitom zaměstnancům Českého telekomunikačního úřadu (ČTÚ) dávají jednoznačný pokyn, jak přistoupit k plnění každodenních úkolů; zároveň stanovují limity jejich chování. Níže citovaný čl. 13 odst. 4 etického kodexu také jasně označuje porušení pravidel etiky za porušení služební kázně. Právě za pomoci etického kodexu ČTÚ výslovně vtáhnul regulaci etiky do obsahu služební kázně, která je dle § 87 zákona o státní službě řádným plněním *povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů*.

Článek 5 Profesionalita

(2) Zaměstnanec jedná profesionálně, nestranně a nezávisle, objektivně, čestně, bez nepřiměřeného projevu emocí a bez sledování osobního prospěchu tak, aby neohrozil dobrou pověst, vážnost a důvěryhodnost Úřadu.

(3) Zaměstnanec jedná korektně se spolupracovníky i zaměstnanci jiných služebních úřadů, respektuje jejich znalosti a zkušenosti i znalosti a zkušenosti jiných odborníků a účinně je využívá i pro svůj odborný růst. Zachovává kooperativní a kolegiální prostředí, dbá na pozitivní rozvoj vztahů a podporuje vzájemnou otevřenost a vstřícnost.

Článek 6 Vystupování

¹ Viz čl. 24 odst. 3 metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016, kterým se stanoví podrobnosti kárné odpovědnosti státních zaměstnanců a kárného řízení, č. j. MV-133585-1/OSK-2016 (**metodický pokyn č. 3/2016**), který je sice interním normativním předpisem, jenž nemá účinky vně veřejné správy, nicméně ho nelze ani – jako výkladovou pomůcku – zcela pominout.

² Etický kodex zaměstnanců Českého telekomunikačního úřadu. Dostupný [online] dne 13. 3. 2023 na adrese: <https://www.ctu.cz/sites/default/files/obsah/stranky/918/soubory/etickykodexzamestnancuctu1.4.2017.pdf> f. Etický kodex je součástí správního spisu.

(1) Zaměstnanec vystupuje kultivovaně, vyjadřuje se spisovně a dbá na odpovídající verbální i neverbální komunikaci.

(2) Zaměstnanec jedná zdvořile, vstřícně, s porozuměním, ochotou a bez jakýchkoli předsudků, v souladu se zásadou rovných příležitostí, bez ohledu na národnost, pohlaví, 3 etnický či rasový původ, náboženství či víru, věk, sexuální orientaci či zdravotní postižení nebo jiné charakteristiky a nepřipouští diskriminaci či obtěžování.

Článek 11 Osvěta

(2) Představený vede podřízené zaměstnance k dodržování etických pravidel, přičemž jim jde příkladem. Je schopen a připraven řešit etické otázky vyvstalé při výkonu služby.

Článek 13 Závěrečná ustanovení

(1) Zaměstnanec dodržuje etická pravidla, aktivně podporuje etické jednání a podílí se na vytváření protikorupčního prostředí. Uvědomuje si, že selhání jednotlivce má dopad na státní správu jako celek, a proto jde ostatním příkladem.

(2) Poukáže-li zaměstnanec oprávněně na neetické jednání, nesmí být v souvislosti s tím znevýhodněn.

(3) Respektování etických pravidel je věcí profesní cti zaměstnance. Bez jejich dodržování nelze dostát profesní povinnosti zaměstnance.

(4) Porušení pravidel etiky je porušením služební / pracovní kázně.

43. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaná nepominula etický rozměr výkonu státní služby. Jakkoli v tomto případě výslovně nevyložila rozsah a obsah pojmu zvlášť závažné kárné provinění, z jejího rozhodnutí, byť implicity, plyne, že zvažovala, zda žalobcův skutek lze považovat za prosté kárné provinění, nebo je spíše zvlášť závažným kárným proviněním.
44. Městský soud dospěl ke stejnému závěru jak žalovaná. Žalobce spáchal zvlášť závažné kárné provinění. Soud si je plně vědom toho, že odvolání ze služebního místa představeného je druhým nejprísnejším kárným opatřením ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o státní službě, které lze uložit představenému. Toto kárné opatření sice nemá za následek propuštění příslušníka ze služebního poměru, avšak jeho důsledkem je převedení na jiné služební místo [§ 61 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 60 odst. 4 zákona o státní službě].
45. Podrobnosti o tom, co se považuje za slušné, lze najít ve výše cit. ustanoveních etického kodexu. Z nich plyne, že zaměstnanec ČTÚ má jednat se spolupracovníky bez nepřiměřeného projevu emocí a korektně, respektovat jejich znalosti a zkušenosti, zachovávat kooperativní a kolegiální prostředí, dbát na pozitivní rozvoj vztahů a podporovat vzájemnou otevřenost a vstřícnost (vše čl. 5 etického kodexu). Žalobce svým zjevně nepřiměřeným jednáním hrubě porušil všechna tato pravidla, jelikož jednal ponižujícím a arogantním způsobem. Za použití adresných urážek, narážek a výsměchu vytvářel na odboru napjatou atmosféru plnou strachu, stresu a nejistoty, která měla vliv na služební výkony, dále nevytvářel předpoklady pro pozitivní komunikaci a rozvoj vzájemných zpětných vazeb, nepřispíval k vytváření kooperativního, kolegiálního prostředí během společných porad. Nepokusil se ani urovnat konflikty a uklidnit často extrémně napjatou atmosféru. Žalobcův skutek se přičítá také čl. 6 etického kodexu, dle něhož měl vystupovat kultivovaně, dbát na verbální i neverbální komunikaci, jednat zdvořile, vstřícně, s porozuměním, ochotou a bez jakýchkoli předsudků, v souladu se zásadou rovných příležitostí, bez ohledu na pohlaví apod.
46. Dle soudu již jen shora popsáný způsob jednání žalobce postačuje k tomu, aby toto jednání bylo kvalifikováno jako zvlášť závažné kárné provinění. Soud tedy nad rámec napadeného

rozhodnutí doplňuje, že z hlediska etického kodexu žalobce svým mimořádně škodlivým dlouhodobým protiprávním jednáním způsobil také *zvlášť závažný následek*³ (§ 89 odst. 3 zákona o státní službě), který spočíval ve vytváření a udržování nevhodného pracovního prostředí pro Ing. B., tzn., ženu, k níž by žalobce jako muž měl zachovávat náležitou úctu, což je v souladu s všeobecně akceptovanými pravidly společenského chování. V takovém pracovním prostředí, jak je patrné z nahrávek, lze jen stěží podávat dobré či vynikající pracovní výkony, jelikož žalobce jako zástupce ředitele odboru Ing. B. opakovaně během několika měsíců ponižoval a urážel. To také koresponduje s výkladovou pomůckou – čl. 24 odst. 3 metodického pokynu č. 3/2016, dle něhož *zvlášť závažný následek* ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o státní službě může spočívat v „*zmaření splnění úkolu služebního úřadu, jehož nesplnění vážným způsobem naruší nebo zmaří výkon působnosti služebního úřadu v určité agendě*“. Ze strany žalobce se tedy nejedná o žádný drobný nedostatek ve službě (§ 88 odst. 3 zákona o státní službě) ani o prosté kárné provinění, o němž by (snad) šlo uvažovat, pokud by žalobcovy urážky vůči Ing. B. nebyly natolik intenzivní, jak je patrné z rozhodnutí žalovaného („*ty ses zbláznila*“, „*ona je blbá*“, „*to se ani nedivím, když to tak zkurvíte*“, „*zbláznila ses, zbláznila ses úplně*“, „*ty jsi cvok*“, „*ty jsi šílenec*“, „*je na hlavu*“, „*co to tady blábolíš, do prdele taky*“, vícekrát s dovětkem „*vole*“).

47. Z § 78 písm. b) zákona o státní službě, plyne, že představený je *povinen zachovávat pravidla slušnosti*. Při kvalifikaci skutku jako *zvlášť závažného kárného provinění* tedy nelze přehlížet, že protiprávního jednání se žalobce dopouštěl v pozici představeného, který má dle čl. 11 etického kodexu vést podřízené zaměstnance k dodržování etických pravidel a má jim být svým vlastním vystupováním vzorem. Žalobce tudíž nejenže dlouhodobě porušoval jasně stanovená pravidla profesní etiky, ale on je porušoval jako služebně představený zaměstnanec, tedy osoba, která měla dbát a kontrolovat uplatňování těchto pravidel u svých podřízených.
48. Tento aspekt jednoznačně ztvrzuje závěr, že jednání, pro které správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání kárného provinění, nelze označit za prosté kárné provinění, ale je tzv. kvalifikovaným *zvlášť závažným kárným proviněním*. Hrubé, urážlivé a nekolegiální jednání žalobce není slučitelné s postavením představeného, který má ve všech směrech být dobrým příkladem pro kolegy a podřízené. Ostatně představený nemá jen vystupovat v čele týmu jemu podřízených zaměstnanců, ale zejména je vést k nejlepším možným výstupům při zachování shora citovaných etických imperativů (k povinnostem představeného viz § 78 zákona o státní službě).
49. V souladu se závěry NSS městský soud ještě doplní odůvodnění k námitce, že správní orgány při ukládání kárného opatření překročily meze správního uvážení (rozsudek 9 Ads 254/2020, bod 25 *in fine*).
50. Žalovaná se otázce přiměřenosti kárného opatření věnovala na s. 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že se nejednalo o ojedinělý excés, ale o opakované dlouhodobé jednání žalobce, kterého se dopouštěl společně se svým nadřízeným a vůči ženě, která byla v podřízeném služebním postavení. Hrubého jednání se žalobce dopouštěl po dobu téměř

³ K výkladu pojmu *zvlášť závažný následek* ve smyslu § 89 odst. 3, veta druhá, zákona o státní službě lze odkázat také na výklad NSS ve vztahu k *zvlášť škodlivý následek* v § 186 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v nyní účinném znění (**zákon č. 361/2003 Sb.**), a to zejména v rozsudku ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014-25, č. 3384/2016 Sb. NSS.

jednoho roku. Žalovaná při ukládání kárného opatření odvolání ze služebního místa představeného přihlédla k tomu, že žalobce neprojevil účinnou lítost. Za nevhodné jednání se Ing. B. neomluvil. Cíl kárného řízení, jenž spočívá v předcházení kárným proviněním, by nebyl při uložení mírnějšího kárného opatření naplněn.

51. V této souvislosti soud připomíná, že napadené rozhodnutí nelze posuzovat samostatně, ale je na něj třeba nahlížet společně s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, neboť správní řízení tvoří jeden celek (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73). Z prvostupňového rozhodnutí (s. 20-22) je zřejmé, že správní orgán I. stupně vzal v potaz také okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, když konstatoval, že žalobce v minulosti nespáchal kárné provinění, nebyly vůči němu uplatněny výtky a jeho komunikace navenek se jevila jako bezproblémová. Poté doplnil, že zvláště závažné kárné provinění bylo spácháno jako pokračující kárné provinění. Skutku se měl žalobce dopustit v úmyslu nepřímém. Správní orgán odkázal na vyjádření žalobce ze dne 7. 9. 2018, v němž žalobce své jednání označil za řádné. I proto měl za to, že mírnější kárné opatření by v případě žalobce nesplnilo svůj účel.
52. Výše popsané úvaze správního orgánu I. stupně a žalované nemá soud co vytknout. Žalovaná zohlednila jako polehčující okolnost dosavadní řádný přístup žalobce k dodržování služební kázně, jakož i to, že dosud nebyl kárně trestán. Žalovaná dále přihlédla k okolnostem spáchání skutku, tj. k místu, délce a způsobu spáchání, poškozené osobě, následkům protiprávního jednání a formě zavinění. Neopomenula vzít v potaz nedostatek lítosti žalobce a jeho vliv na určení druhu kárného opatření (s tím ostatně souhlasil i NSS v rozsudku 9 Ads 254/2020, bod 27).
53. Soudu se uložení kárného opatření odvolání ze služebního místa představeného jeví přiměřené okolnostem případu. Správní úvaha žalované není svévolná, ale logická. Současně soud nepovažuje kárné opatření za nepředvídatelné, neboť správní orgány postupovaly v intencích § 89 odst. 3 zákona o státní službě.
54. Protiprávní jednání žalobce spočívalo jak v opomenutí (nezabránění nevhodnému jednání Ing. F.), tak v konání (použití adresných urážek). Druh protiprávního jednání však sám nevypovídá o druhu zavinění, jde o odlišné kategorie. Konání a opomenutí mohou být činěny úmyslně, ale také z nedbalosti. Skutečnost, že žalobce sám nevytvářel napjatou atmosféru plnou strachu, stresu a nejistoty, která měla mít vliv na služební výkony, našla svůj odraz při změně výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná právě proto spornou pasáž vypustila z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
55. Není pravda, že by žalobcovo protiprávní jednání nemělo žádný následek, resp. jen následek ve formě zlepšení výstupů odboru, který vedla Ing. B. Následkem se obecně rozumí porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu. V případě tohoto kárného provinění šlo o porušení zájmu na řádném plnění služebních povinností státního zaměstnance, který chrání § 87 zákona o státní službě v rámci institutu služební kázně, jakož i o ohrožení plnění úkolů služebního úřadu (bod 46 shora).
56. Skutečnost, že žalovaná nebrala ohled na příčinu protiprávního jednání žalobce spočívající v údajné profesní nekompetentnosti Ing. B., nečiní napadené rozhodnutí nezákonným. Nejedná se totiž o prvotní popud či pohnutku, které by mohly být hodnoceny jako polehčující okolnost. Pokud měl žalobce za to, že výstupy odboru byly v důsledku působení Ing. B. chybné, měl k řešení této situace využít nástroje, které nabízí zákon o

státní službě (např. služební hodnocení dle § 155 a 156 zákona o státní službě). Nikoli sám jednat protiprávně.

57. Nahrávky sice byly pořízeny bez vědomí žalobce, to však nevylučuje jeho úmyslné zavinění. Úmysl je tvořen dvěma složkami, a to složkou vědění a složkou volní. O nedbalost se jedná v případě, že chybí volní složka. Přitom je nutné posuzovat, k čemu se nedostatek volní složky vztahuje. Vůle musí mj. obsáhnout protiprávní jednání. V posuzované kauze vůle žalobce směřovala k nezabránění hrubému jednání Ing. F. a k vyřčení adresných urážek vůči Ing. B. Zdali se tak stalo s vědomím, že je projev nahráván, nebo nikoli, je z hlediska úmyslného zavinění nepodstatné, protože nahrávání není znakem skutkové podstaty kárného provinění dle § 88 odst. 1 zákona o státní službě.
58. Jde-li o polemiku se závěry rozsudku 9 Ads 254/2020 stran použitelnosti judikatury k otázkám porušování pracovní kázně, městský soud nemůže postupovat v rozporu se závěry NSS, a to o to víc, pokud se žalobce dovolává použití metodiky, která není pro soud v tomto řízení závazná.
59. V souladu s výše uvedeným městský soud – po doplnění nezbytných důvodů – žalobní námitce opět nevyhověl.
60. Žalobce u jednání navrhl, aby soud, pokud rozhodnutí žalované nezruší, alespoň moderoval výši uloženého trestu. Soud neshledal tento návrh důvodným. S ohledem na shora uvedené důvody soud nepotřebuje jakkoli korigovat uložené kárné opatření. V tomto případě odvolání ze služebního místa představeného není zjevně nepřiměřeným trestem ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Uložení odvolání ze služebního místa představeného, byť jde v režimu zákona o státní službě o druhé nejprísnější kárné opatření, které mohla žalovaná žalobci uložit, odpovídá zásadám správního trestání. Jak soud již shora vysvětlil, toto kárné opatření mohla a měla žalovaná uložit, jelikož žalobce spáchal zvláště závažné kárné provinění. Žalovaná přitom neopomněla zohlednit veškerá kritéria individualizace této sankce, kterou soud považuje za adekvátní a vzhledem ke skutkovým specifickým sporu i spravedlivou.

VI.C. *Nezpochybněné závěry prvního rozsudku městského soudu*

61. Ve zbytku městský soud žalobce odkazuje na závěry rozsudku NSS 9 Ads 254/2020, body 16 až 20 a body 27 a 28. Dále má za to, že – přes kasační zásah NSS ohledně závěrů týkajících námitek shora vypořádaných v části VI.A. a VI.B. – je nadále vázán svými původními závěry ohledně zbylých žalobních bodů (§ 49 odst. 10 s. ř. s.). V nálezu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 1688/10 Ústavní soud zdůraznil potřebu, aby soudní rozhodnutí byla předvídatelná, srozumitelná a šetřila právní jistotu účastníků řízení. Soud musí respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve. Odchýlit od něj se může, jen pokud tento právní názor *popřel* nadřízený soud nebo v dalším řízení došlo *ke změně skutkového základu*, která by zapříčinila nepoužitelnost dříve vysloveného právního názoru (zejména body 26 a 34 právě cit. nálezu). Ani jeden z těchto dvou předpokladů ovšem v nyní posuzované věci nenastal. Navíc žalobce nic takového ani netvrdil, ačkoli mu k tomu soud poskytl prostor.
62. Proto soud ve zbytku odkazuje žalobce na vypořádání žalobních bodů (rekapitulovaných v bodu 3 shora, pododstavcích i, ii, iii, iv, v a vii) obsažené v jeho prvním rozsudku v této věci, body 42 až 77 a 89 až 91. Vzhledem k výše uvedenému nemá městský soud co na těchto již dříve vyslovených závěrech měnit. Zároveň soud považuje za nadbytečné, aby

tyto závěry, které účastníci řízení dobře znají, mechanicky kopíroval i do nynějšího (druhého) rozsudku v této věci.

63. Dále nelze v tomto druhém rozsudku opomenout návrh ČTÚ na přistoupení jako osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 s. ř. s. Stran tohoto návrhu soud uvádí, že ČTÚ nebyl účastníkem kárného řízení. ČTÚ může sice být dotčen zrušením napadeného rozhodnutí, toto dotčení však nebude přímé (rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010-268, bod 18). Soud tedy opět nepřiznal ČTÚ postavení zúčastněné osoby v řízení před soudem.

VII. Závěr a náklady řízení

64. Soud tudíž opět neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti výrokům I a II tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Proti výroku III tohoto rozhodnutí může osoba, o níž soud vyslovil, že jí nepřisluší postavení osoby zúčastněné na řízení, podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Karla Cháberová
předsedkyně senátu